

νέοι της «Ποιητικής Έκδοσης»: έτσι το θέλουμε μερικές 'Αθηναϊκές φημερίδες, που κάθονται και ειρωνεύονται και βρίζουν τα παιδιά, γιατί γράφουν τα τραγούδια τους σε δημοτική γλώσσα, κι όχι στη γλώσσα του κ. Παγανέλη. Σήμερα είναι αποδειγμένο πιά και παραδεγμένο πως κάθε νέος που νιώθει κάπως από Τέχνη, είτε πεζά γράφει είτε στίχους, θάν τα γράφει σε δημοτική γλώσσα: και σε λίγα χρόνια, μὰ πολὺ λίγα, κι όλες οἱ φημερίδες μας θὰ γράφονται δημοτικά, ἀφ' ὅτ' οἱ νέοι που δουλεύουν σήμερα σε φημερίδες και πού θάν τις διευτύουν αὔριο μεθαύριο, εἶναι δημοτικιστάδες, κι ἀπὸ τοὺς φανατικώτερους. Τί κάθονται λοιπὸν κι ἀεροκοπανίζανε οἱ φημερίδες, ζητώντας νὰ φέρουνε τὰ πίσω μπρός :

ΕΝΑΣ ΤΙΜΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ὁ Κωσταντῆς τὸ πήρε κατὰκαρδὰ πὺ δ σπιτονοικοκύρης του τοῦ εἶπε πὺς τὸ ἀπάνου πάτωμα τὸ νοίκιασε σὲ κοκκότες.

Νὰ σοῦ πῶ, κύρ-Μανώλη, ἐγὼ δὲ θὰ κάνω τὸ κορίτσι μου περιμαντόνα μ' αὐτὲς πὺ μου κουβάλλησες.

Μέθα σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ Μεταξουργείου καθόντουσαν κ' οἱ δυὸ ἀπάνου σὲ κόκκινα σακμινὰ πιάνοντας μὲ τὰ χέρια τους ὀλόκληρο τὸ γύρο ἐνὸς ξεστρωτοῦ τραπεζιοῦ, πὺ δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο ἀπὸ δυὸ ποτήρια γιομάτα κοκκινέλι, τὸ κατσάρι κ' ἓνα πιάτο μὲ ζεστὲς μαρίδες. Ὁ κύρ-Μανώλης ἀφ' οὗ βούτηξε στὴν ἀλατιέρα μιὰ μαρίδα, βάνοντας τηνε στὸ στόμα του, χαμογέλασε κάτου ἀπὸ τὰ μουστάκια του, πὺ τὰ σφούγγιξε ὕστερα μὲ τὸ ἀπάνου μέρος τοῦ χεριοῦ, ἔτοιμος γιὰ νὰπαντήσῃ στὴ διαμαρτυρία τοῦ φίλου του. Αὐτὸς ὅμως ξακολούθησε μὲ πιὸ πείσμα χτυπώντας τὸ χέρι του στὸ τραπέζι και κοιτάζοντας τονε μὲ μάτια κόκκινα και ὀργὰ ἀπὸ τὸ πιότὸ. Μάζωξε τὰ φρύδια του κ' ἐφούσκωνε, ἐπειδὴ, βλέπεις, τὸν ἔπνιγε τὸ δίκιο:

Αὔριο πρωτὶ-πρωτὶ ἐγὼ φεύγω, κ' ἔλα νὰ πάρεις τὰ κλειδιά τοῦ μπορντέλλου σου. Ὅριστε κόσμος, χάλια... ἄσ' τὸ διάλο! Ἀφ' τὸν καιρὸ πὺ κλείσανε ἐκεῖνα ἐκεῖ κάτου, γιομίσανε τὸν τόπο οἱ παλιογυναῖκες και σὰν τίς βρωμόμυγες βουζούνε μὲς στ' αὐτιά μας. Φύλαξε λοιπὸν τὸ κορίτσι σου, ἂν μπορείς, τὴ γυναῖκα σου, τὴν ἀδερφή σου ἀπὸ τέτοια πανούκλα. Ἄμ' ἐσύ, βρε γεροκολασμένη, τί σοῦρθε ἐνῶ εἶτανε τόσο ἡσυχη και παστρικά ἡ γειτονιά μας, νὰ τὴνὲ λερῶσεις; Ἐτσι τῆπαθα και στὴν

ὁδὸ Σόλωνος: μὰ δὲ μούφταιγε τουλάχιστο ὁ νοικοκύρης. Εἶχα τοὺς δαντηδες, τὰ φοιτητάρια, πὺ χαλούσανε τὸν κόσμο μὲ τὰ λα-μινόρε τους, και δὲν κόταγε νάρθει κορίτσι τὸ βράδι ἀπὸ τὴ δουλιὰ του, δίχως νὰ τὸ πειράξουνε. Εἶπα κ' ἐγὼ νὰλλάξω γειτονιά, νὰ κοιμᾶμαι, ἀδερφέ, τὴ νύχτα και νὰ εἶμαι και ἡσυχος. Γυναῖκες εἶναι μὲ μακρὰ μαλλιά και λίγα μυαλά: τί περιμένεις; Κ' ἡῦρα τὴν ἀφεντιά σου, ἓνα νοικοκύρη μὲ ὑπόληψη: πὺ νᾶξερὰ πὺς θὰ μούθαινε τὴ φοιτιὰ πᾶνου στὸ κεφάλι μου. Τί παρὰδειγμα θὰ πάρεῖ ἓνα κορίτσι δέκα-τριῶν χρονῶν σὰ βλέπει ἀγαπητικούς, και μιλάει μὲ δαυτες; Ἐγὼ μ' ἔλη μας τὴ φίλια φεύγω τὴν αὐγὴ ἀπὸ τὸ σπίτι σου,

Μὴν ἀνάζεις, κύρ-Κωστή, και χαλᾶς ἄδικα τὴν καρδιά σου. Τὸ κορίτσι δὲν ἔχει νὰ φοδηθεῖ τίποτα. Νύχτα πάει στὴ δουλιὰ του και νύχτα γυρίζει. Αὐτὲς τὸ πρωτὶ θὰ κοιμῶνται, τὸ βράδι θὰ λείπουνε. Ὅσο γιὰ τὴν Κεριακή, ἐσεῖς πάντοτε βγαίνετε μὲ τ' ἀσκέρι στὸ Φάληρο. Ἐπειτα πόσο πειρασμοὶ δὲν εἶναι στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν ὁδὸς Ἐρμούως τὴ Βάθη; Εἶναι καλὰ νὰ μὴν τῶχει τὸ κορίτσι: ἀλλὰ πὺ τῶχει ἡ κούτρα σου...

Ἄσ' τίς παροιμίες στὴ μπάντα. Ἐνα κ' ἓνα κάνουν δύο. Ἐγὼ φεύγω τὴν αὐγὴ ἀπὸ τὸ σπίτι σου.

Ὁ κύρ-Μανώλης ἐσκέφτηκε λιγάκι, σὰ νὰ ξέταξε τὴ συνείδησή του μὴ κάνει κακὸ στὸ φίλο του, ὕστερα σήκωσε ἀπαρρασιτικά τὸ ποτήρι, και ἀφ' οὗ τὸ ἄδειασε:

-- Και τὸ συβόλαιο :

Δὲν πιάνεται.

Μὰ δὲν ἔχει τέτοιον ἔρο μέσα.

Εἶναι ὁ ἔρος και τὸ δικαίωμα τῆς ἡθικῆς. Τὸ συβόλαιο πέφτει, κύρ-Μανώλη, σὰν κάνεις κατὰστημα τὸ σπίτι πὺ νοίκιασε μιὰ τίμια οἰκογένεια. Πολλὰ τὰ λές, βλέπω: σὰ νὰ μὲ πέρασες γιὰ...

Χαθήκανε τόσες καλὲς φιλίες :

Καλὰ: κάνε ὅπως θές, κ' ἐγὼ τὸ χρέος μου.

Αὐτὴ τὴ στιγμή προβάλλει ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα γελαστός ὁ ταβερνιάρης, καιλαρᾶς και στρογγυλοπρόσωπος, και σφουγγίζοντας τὰ χέρια στὴν ποδιά του τοὺς σιγώνει, παίρνει ἓνα σακμινί, και κάθεται σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ αὐτοὺς.

Θὰ πιεῖτε τώρα κι ἀπὸ μένα ;

Φέρ' το, λοιπὸν, τί τὸ λές και δὲν τὸ κάνεις; φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Κωσταντῆς, ἐνῶ ὁ σύντροφός του προσπαθοῦσε νὰ κολλήσῃ: τὸ μισοκνημένο τσιγάρο του. Κι ὁ ταβερνιάρης σηκώθηκε περήφανα, πήρε μὲ τὰ τρία του δάχτυλα τὰ ποτήρια, τὰ πηγαίνει στὸν πάγκο, τὰ πλένει μ' ἓνα κουρέλι,

ὕστερα τὰ βουτάει σ' ἓνα μαστέλλο καὶ χτυπώντας τα κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο, ποῦ μόλις τὸ φώτιζε ἓνα λυχναράκι κρεμασμένο στὸ βαρέλι.

— Χάλασε ὁ κόσμος, μουρμουρίζει ὁ Κωσταντῆς μονολογώντας. Δὲ δουλεύεις μόνο γιὰ τὸ ψωμί τοῦ σπιτιοῦ σου, ἔχεις νὰ κάνεις καὶ μὲ τὸν αἰτιμο κόσμο.

— Ἔλα τώρα, κύρ-Κωσταντῆ, νὰ πιούμε καὶ τὸ τελευταίο στὸ πόδι καὶ νὰ φεύγουμε. Κι αὔριο τὰ λέμε πάλι.

Κι ἀφοῦ ἦρθε τὸ κρασί, στράγγηξαν τὰ ποτήρια καὶ σηκώθηκαν μὲ βρεμένα μουστάκια, ποῦ ἐγλείφον με τὰ κάτω χεῖλια, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση τοῦ πιотоῦ· καὶ καθὼς βγήκανε στὴν πόρτα :

Λοιπὸν αὔριο νάρθεις γιὰ τὰ κλειδιά ! φωνάζει ὁ Κωσταντῆς.

— Καλά, καληνύχτα.

Κι ἀφοῦ προχώρησε λίγο, στέκεται, γυρίζει τὸ κεφάλι του, τὸν διακρίνει ἀπὸ μακριὰ καὶ ξαναφωνάζει :

— Κύρ-Μανώλη, αὔριο τὸ πρωτὸ δίχως ἄλλο· ἀκούς ;

Καλά, κύρ-Κωστῆ μου.

— Καληνύχτα.

Καλοξημέρωμα.

Τὸ εἶπε ὁ Κωσταντῆς καὶ τὸ τήρησε. Ἀφοῦ τράβηξε ὅλο τὸ δρόμο μιλώντας μονάχος του, ἔφτασε στὸ σπίτι. Μπαίνει στὴν αὐλὴ καὶ χτυπάει τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας, ποῦ ἡ γυναίκα του μὲ τὸ κορίτσι εἶχαν κοιμηθεῖ ἀπὸ νωρίς· τίς ξυπνάει καὶ μὲ τρόπο στρατιωτικὸ τοὺς προστάζει :

— Γυναίκα, Κούλα, σηκωθῆτε μάνι-μάνι καὶ μαζεῦτε τὰ ρούχα. Τὸ πρωτὸ μετακομιζόμαστε στὸ σπίτι τοῦ Ἀγγελῆ πάνω στὰ Πετράλωνα. Ἐμπρός, χοντρέλλο, μὴ μοῦ γυρίζεις ἀπὸ τῆλο πλευρό. Κουνήσου, κατσάικα, χαρραμοφάσσες.

Ἐκεῖνες οἱ δόλιες νομίζοντας πὼς εἶτανε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ μεθύσι του, κάνανε πὼς τὰ μαζεύανε, ὡς ποῦ νὰ ἤσυχάσει. Μὰ αὐτὸς ἐπιμονὴ σκύλινη. Ὡς τίς πέντε τὸ πρωτὸ τὰ ρούχα εἶτανε ὅλα μαζωμένα. Βγαίνει τότε ἔξω καὶ σὲ λίγο γυρίζει μ' ἓναν ἀραμπᾶ. Ἐβῆλε κει πάνω ὅπως-ὅπως τὰ ρούχα καὶ μὴ καὶ δυὸ στὰ Πετράλωνα. Τότε πιά σύχασε καὶ τῆρριξε στὸν ὕπνο, ξαπλωμένος στὴν ἄκρη τοῦ χαγιατιοῦ.

Ἡ Κούλα μὲ τὴ «μαμά» τῆς ποῦ νὰ ξηγήσουνε τὴν αἰφνίδια ἀπόφαση τοῦ γέρου. Χίλια δυὸ βάζανε στὸ νοῦ τους ὡς ποῦ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πάει τὸ κορίτσι στὴ δουλιὰ του. Σηκώθηκε λοιπὸν, παρατάει

τὰ ρούχα, ρίχνει λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό του, φοράει μιὰ σκέτη ποδίτσα ἀλατζένια, βάζει στὴν τζάντα του ὅ,τι τοῦ χρειάζότανε, καὶ ἀφοῦ φίλησε τὸ χέρι τῆς μητέρας του, βγήκε στὴν ἐξώπορτα χλωμὸ ἀπὸ τὸ ξενύχι καὶ τὸ πρωτὸν ἀγιάζι καὶ κάμνοντας ὅπως πάντοτε τὸ σταυρὸ τῆς πῆρε τὸ δρόμο του.

Ἔτσι περνοῦσε πάντοτε στὴν ὥρα τῆς τὴν ταχυτικὰ μέσα ἀπὸ τὸ περβολάκι τοῦ Θεοσίου ἢ Κούμα κι αὐτὴ ἀπὸ τίς πολλὲς πεταλοῦδες, ποῦ πετοῦνε κάθε αὐγὴ μὲς στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, βιαστικές, μὲ τὰ μάτια τους κάτω, ντυμένες μὲ τὴ χάρη τῆς ἀφέλειας κι ἀτάραχες στὰ πειράγματα τῶν λαιμάργων ἐκείνων, ποῦ ὅσο τίς βρίσκουνε δυσκολόπιαστες, τόσο καὶ μεγαλάνει ὁ πόθος τους νὰ τίς ἀποχτήσουν.

Ἔτυχε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο καὶ στὴν ἴδιαν ὥρα νὰ περνᾷ κ' ἓνας φρέσκος καὶ δρασερὸς ἐμποροῦ-πάλληλος παίζοντας τὰ κλειδιά τοῦ μαγαζιοῦ του στὰ χέρια καὶ σφυρίζοντας διάφορα εὔθυμα τραγουδάκια· ὅπου ἀπὸ τίς πολλὲς συνάντησες ἔδωσε ιδιαίτερη προσοχὴ στὴ μικρούλα, ποῦ κι αὐτὴ ἀθέλητα σταύρωσε τίς ματιές τῆς μὲ τίς ἰδικές του. Καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα δὲν ἄργησε ἡ ἀρχαρία καρδοῦλα τῆς νὰ πέσει στὰ βρόγια του. Εἶταν ὁμορφὴ καὶ συμπαθητικὰ ἡ Κούλα, ποῦ ἄλλαξε χρώματα στὸ μάγουλό τῆς ἀπὸ μενεξεδὶ σὲ κόκκινο, καὶ τὰ μαλλᾶκια τῆς γυάλιζαν ὡς τὴν ἐλιά τὴ γινομένη, ὁμομορφοχτενισμένα πάνω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς τὸν κάτασπρο. Σὰν τοῦ πρωτόειπε τὴν καλημέρα τὰ ρόδινα μικρὰ χεῖλάκια τῆς σάλεψαν ὡς τὰ Σεραφεῖμ, ἔταν ψάλλουνε τὸν ἐπουράνιο ὕμνο. Τὸ χρῶμα τῆς ντροπῆς ἀνέβηκε στὰ μάγουλά τῆς, κ' ἔμοιαζε κάθε τῆς κούνημα ὡς τοῦ ψαριοῦ, ποῦ πιάνεται στὰ δίχτυα καὶ δὲ βρίσκει ἀπὸ ποῦ νὰ ξεφύγει. Εἶχαν ἀρκετὴ πείρα καὶ δύναμη τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια τοῦ φίλου τῆς, ὥστε τὸ ἀξέβγαλτο αὐτὸ πλάσμα νὰ πέσει σίγουρα στὰ χέρια του.

Εἶτανε παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Κωσταντίνου, κι ὁ Κωσταντῆς ἀφοῦ τέλειωσε τὴ δουλιὰ του, ἀπαντᾷ στὸ δρόμο του τὸ σπιτονοικοκύρη του τὸν κύρ-Μανώλη, βαστώντας ἓνα διπλοκάρβελο γιὰ τὸ σπίτι του. Ἐκεῖνος, ἐπειδὴ γιόρταζε, βλέπεις, τὴν ταχινὴ κρατοῦσε κάμποσο χαρτζιλίκι ἀπάνου του γιὰ νὰ ψουνίσει τὰ χρειζόμενα :

— Καλησπέρα, κύρ-Κώστα.

— Γιὰ, χαρὰ· γιὰ ποῦ τῶβαλες ;

— Νά ! στὸ κονάκι πάω.

— Τί κάνουν, Μανιολάκη, οἱ περμαντόνες σου ;

— Πάντα ἔμπρὸς τὸ νοίκι, Κωστή μου. Δὲ μοιᾶζουμε σὰν τίς τίμιες οἰκογένειες ποὺ χρωστάνε τρία καὶ τέσσερα μηνιάτικα. Ἐσὺ πῶς τὰ περνᾶς στὸ καινούργιο σπίτι ;

— Ἦσυχία, δόξα τῷ Θεῷ. Ὅστε κουκουδάγια τῆς Ἀκρόπολης δὲν περνᾶει ἀπὸ καὶ πάνου· μόνον καμμιὰ βολὰ ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἀστεροκοπέου !

— Χμ ! κ' ἐσὺ γιὰ ποῦ τ'ἔβαλες ;

— Κάτι ψόγνια γιὰ αὔριο θὲ νὰ κάνω. Ἄν θές, ἔλα νὰ δοκιμάσεις ἓνα ἰδιαίτερο μὲς στὴν ἀγορά· φίνο πράμα !

Δὲ χρειάζονταν καὶ μεγάλη πίεση γιὰ νὰ δεχτεῖ ὁ κύρ-Μανώλης. Σὲ λίγο βρεθήκανε πάλι μὲ τὸ ποτήρι· στὰ χέρια, ἔχι πιὰ μαλώνοντας, παρὰ πίνοντας ἀδερφικάτα. Ὁ Κωσταντῆς μάλιστα γιόρταζε τὴν αὐγὴ κ' εἶτανε ἔλο χαρὰ μ' ἔλη τῆ σκοτοῦρα τῶν ἐξόδων.

— Βρὲ παιδί, πάμε νὰ πιούμε καὶ καμμιὰ μπύρα γιὰ τὰ χρόνια πολλά :

— Μὰ πάλι μπλεξίματα μοῦ γυρεύεις ; ἀπάνταίε ὁ ἀγαθὸς σύντροφος, ποὺ ἀπὸ τὸ μέτωπό του τὸ φαρδὶ ὡς τίς πλατειῆς μύτες τῶν παπουτσιῶν του εἶτανε ζουγραφισμένη ἢ μαλακότη καὶ ἢ ἀταραξία. Καὶ σὰν ἄνθρωπος ποὺ ποτὲ δὲ χαλάει χατίρι, στράγγιζε τὸ ποτηράκι του καὶ σηκώθηκε σιγά-σιγά, κ' ἔτσι βρῖσκουνε τὸ τραμ τῶν Ἀμπελοκήπων, ποὺ ὁ Κωσταντῆς ἀνεβαίνοντας κόντεψε νὰ πέσει, γιὰτὶ ἀρχίσαν νὰ λιγάνε ἀπὸ τὸ πιστὸ τὰ γόνατά του.

Ἡ βραδιά κείνη εἶτανε μιὰ ἀπὸ τίς ὠραιότερες τοῦ Μαγιοῦ. Τὰ βατράκια ὀργιάζανε μὲς στὸ ρέμα καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βῆατα σαλεύανε τὰ νερόφειδα τίς οὐρές τους. Καὶ ὁ δίσκος τῆς Σελήνης ἐπρόδραλλε κατακόκκινος, σὰ νὰ βγήκε κι αὐτὸς ἀπὸ τὰ κατώγια τοῦ Βάκχου, γιὰ νὰ κάμει συντροφικὰ τῶν δύο μας φίλων.

Κατεβήκανε λοιπὸν ἀπὸ τὸ τραμ, καὶ πήρανε τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ βγοῦνε στὴν μπύρα. Κ' ἐνῶ ὁ κύρ-Μανώλης καταστενοχωρημένος ποὺ λησμονήσε τὸ διπλοκάρδελο, προτιμοῦσε νὰ μείνει· ἀκόμα στὴν ταξέρνα τῆς νέας ἀγορᾶς, μὲς ἀπὸ τὰ περρόλια οἱ σιλουέτες τους περνοῦσαν ἀργὰ καὶ σάμπως μετανοιωμένα, ὅπου βλέποντας ὁ Κωσταντῆς τὰ καμαράκια τῆς μπουραρίας, ἀφοῦ ἔβηξε, πιάνει τὸ φίλο του ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τοῦ λέει :

— Τί θέλαμε ἐμαῖς ἐδῶ; αὐτὰ εἶναι γιὰ τὴ νεολαία, γιὰ τὰ λαθρεμπόρια.

— Ἄμ, ἔτσι ἤθελες, νὰ πιούμε καὶ μπύρα.

Κι ἀνεβήκανε τὰ σκαλιὰ ὁ ἓνας σκουντώντας τὸν ἄλλον μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ τὸ γκαρσόνι βλέποντάς τους περιφρονητικὰ δὲν ἔδειξε καμμιὰ προ-

θυμία νὰ τοὺς δηγήσει σ' ἓνα μέρος μοναχικό, ὅπως τὸ θέλανε, γιὰ νὰ τὰ εἰποῦν ἀναμεταξύ τους :

— Μανωλιό, δὲν ἀλλάζεις, καημένη; τὸ κλακάκι σου πρασίτισε. Ἐδῶ μέσα δὲ μᾶς λογαριάζουνε γιὰ τίποτα ἔπως μᾶς βλέπουν.

— Ἄμ τί νὰ ἴδω, κύρ-Κωστή, τὰ παπούτσια σου ποὺ χάσκουνε, γιὰ τὸ παντελόνι σου, ποὺ ἀπὸ τὰ πολλά μπαλώματα ἔχει γίνει σὰν τῆς ἱππασίας!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ φάνηκαν τόσο ἀστειὰ, ποὺ τὰ γέλια του ἀντηχήσανε ἀνοιχτὰ καὶ πλατιά μὲς στὸς ἀψηλούς τοίχους τῶν διαδρόμων, ὡς ποὺ καὶ οἱ ἀραιοὶ πελάτες γύρισαν μὲ περιέργεια νὰ τοὺς ἴδωσιν :

— Ναί, ἀλλὰ εἴμαστε τίμιοι ἄνθρωποι. Αὐτὸ εἶναι ἔλο τὸ πᾶν.

— Καλὰ, κύρ-Κωστή.

Πέρασαν λοιπὸν τὸ διάδρομο σκεδὸν μόνοι, γιὰτὶ τὸ γκαρσόνι ἐρχάτανε πολὺ πίσω μὲ μιὰ πετοῦτα κρεμασμένη τεμπέλικα στὰ χέρια του, κι ἀνοίγουνε κατὰ τήχη τὴν πόρτα ἐνδὸς ἀπὸ τὰ καμαρίνια, ὅπου ἄξαφνα τί βλέπουν !

Ἡ Κούλα, ἡ κόρη του, πάνου στὰ γόνατα τοῦ ἐμποροῦπάλληλου, σφίγγοντας μὲ τὰ μικρὰ τῆς μπρατσάκια τὸ κεφάλι· του μὲς στὸ στήθος τῆς, μὲ τὰ μαλλιά τῆς ἀχτένιστα, καὶ τὸ πρόσωπό τῆς σὰν παπαρούνα, ἐνῶ οἱ πολλὲς μπῆρες ἔχύνονταν ἀπὸ τὸ τραπέζι· στὸ πάτωμα !...

Κι ὁ κύρ-Μανώλης ἀφοῦ κατέβασε τάχα ἀπὸ ντροπὴ στὸ πρόσωπό του τὸ ἡμίψηλο, σκουντώντας τὸν ἀπολιθωμένο πατέρα, τοῦ λέει μὲ φωνὴ μαλακιά :

— Σύχασε, Κωσταντῆ· καὶ πιὰ δὲ θὰ λάδεις ἀνάγκη ἀπὸ μετακόμιση.

Καὶ κατέβηκε τίς σκάλες τῆς μπουραρίας κουνώντας τὸ κεφάλι του.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΟΡΦΗΣ

...

Ὅ, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ ὀνηρὸς κ. Γ. Μιστριώτης δημοσίευσεν στὴν «Ἐστία» τῆς περασμένης Κεριακῆς, μὲ τὸ ψευτόνομα *Ε. Κουλουμβάκης*, μερικὰ γλωσσικὰ καὶ ὀρθογραφικὰ κολοκόθια, ποὺ μᾶς πείσανε ἄλλη μιὰ φορὰ πῶς εἶχανε δίκιο οἱ Ἀρχαῖοι δογματίζοντες πῶς τὸ γῆρας εἶναι κακὸ ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἐρχεται μόνο. Θὰ τὸ χρωστούσαμε χάρις στὴν «Ἐστία» ἂν τάποφάσιζε νὰ μᾶς δίνει συχνότερα τέτια γλέντια.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΣΗ

A. SCHOPENHAUER: *Συγγράμματα καὶ ὕμνος*. Μετάφρ. Αἰκατ. Ζάγκου 1911. Ἀρ. 3.

E. RENAN: *Ὁ ἀνεύχριστος*. Μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου. 1910. Ἀρ. 3.